

A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet diákjainak minden évben alkalmuk volt részt venni sokféle szeretetszolgálatban: ebédkihordás, szórványmisszió, kórházmisszió, süket-néma misszió, vakgyermek misszió. Egy különleges élményem kötődik az egyik legkülönlegesebb szolgálathoz: a hajléktalan-misszió szolgálatához. Elmondhatom, legalább annyira hasznos és áldásos ez a szolgálat annak, aki végzi, mint annak, aki részesül benne. Ámde nem kezdődött annyira egyszerűen. Amikor elkezdtük ezt a szolgálatot, leges-legelőször szendvicsekkel felpakolt táskákkal el kellett indulnunk a városban, és megszólítanunk olyan embereket, akikről azt gondoljuk, hogy hajléktalanok és adjunk nekik egy kis ételt, és hívjuk meg a szokásos, heti áhítatokra a parkban a tó mellett. Első alkalommal egy kicsit aggódtam: honnan fogom én tudni, hogy ki hajléktalan és ki nem? És csodálatos módon, mindenki, akit megszólítottunk az úton, hajléktalan volt. És nem az árulta ezt el róluk, hogy borostás volt az arcuk, rongyos a ruhájuk, alkoholtól bűzlöttek, hanem az, hogy nem mentek sehova. Járkáltak a városban, úgy, mint a körülöttük lévő emberek, de nekik nem volt céljuk. Céltalanok, hontalanok, hajléktalanok voltak.

Már akkor kigondoltam, ezt egyszer használnom kell egy prédikációban, mert szerintem szépen illusztrálja, hogy hogyan történik a mi életünkben is. Bár a legtöbb ember nem hontalan a szó szoros értelmében, hisz nem kell aggódnunk a fejünk fölött levő tetőről, még csak nem is céltalan az életünk, a szó szoros értelmében, hisz vannak céljaink, akár rövid akár hosszú távon, akár személyes, családi, munka terén...de épp ez a lényeg: azok a célok, amiket magunknak kitűzünk, amiket folyton hajszolunk, mind újabb s újabb célokat eredményeznek, s így soha sincs nyugtunk... Valaki így fogalmazott egyszer egy igehirdetésben: *az összes létező bálvány közül egy sincs annyira veszélyes, mint az ember saját maga...hisz könnyörtelenül elégedetlen.* Ezért mondom, hogy a legtöbb ember céltalan, hontalan, hajléktalan, mert azok a célok, amiket mi tűzünk ki magunknak, elégedetlenséget, bizonytalanságot, kétségbeesést szülnek.

Ez az, amit Augusztinus egyházatya így fejezett ki: „Urunk, magadnak teremtettél minket, s szívünk nyugtalan, amíg meg nem pihen benned.” – más szóval...semmi más cél nem nyugtatja az emberi szívet, csak az, aminek a forrása, és végső célja maga Isten. És ez nem csak keresztyén gondolatisághoz tartozik, egy ismert holland szerző, Frans Kellendonk, aki hitét veszítette, így fogalmazott: *“Ik heb in het hart van de schepping een leemte ontdekt waar God, als Hij bestaat, mooi in zou passen”* – azaz: a teremtés (és az ember) szívében egy űrt találtam, melyet Isten, hogyha létezne, tökéletesen kitöltene.

Tehát egy céltalan ember egyben egy hajléktalan ember – így, lelki értelemben is.

De Isten ezt nem akarja az Övéinek. Erről tesz bizonyosságot alapigénk is: „nem a szolgaság lelkét kaptátok” – Pál apostol a szolgaság kifejezést a bűnnel kapcsolatban használja: azaz, az ember szolgálja marad a bűnnek, arra kényszerül, hogy testi életet éljen...olyan célokat hajszoljon, amivel testét szolgálja. És nem véletlenül használom a cél kifejezést, ugyanis ez a bűn bibliai szavának a jelentése: a „bűn” *khattá*, azaz cél tévesztése. S mint láttuk, céltalanság nem azt jelenti, hogy valakinek nincsen célja, hanem azt, hogy olyan célja van, mely nem Isten akaratának megfelelő – tehát az Isten célját téveszti. Ez a bűn. S Pál apostol a Róma 8-ban arról ír, hogy az ember a szolgaság lelkével él, mely félelemre kényszerít – addig, ameddig meg nem kapja a fiúság lelkét.

„a fiúság lelkét kaptátok, mely által azt kiáltjuk: Abbá, Atyám!” – Ez a hitnek az egyik leglényegesebb pillanata, az újjászületés amikor a Szentlélek vezérlése által a hívő kijelenti: Isten gyermeke vagyok. – mert nyilván, ez nem olyasmi, ami az ember döntése, olyan, amire

az ember saját magától vehetné a bátorságot, hanem: „Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkiünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk”.

Az apostol így folytatja: „*Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak.*” És itt történik meg a lényegi fordulat a hívő ember életében. Mert ha örökösök vagyunk, akkor azt jelenti, hogy van célunk, van hajlékunk. Egy biztos hajlék, melynek ajtaját Jézus nyitotta meg, és tartja nyitva számukra.

Sőt, Istennek még arra is gondja van, hogy a célunkat megtaláljuk: Ezt olvassuk a 14. versben: *Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.* Ez fordítva is igaz. Hogyha mi tudjuk, hogy Istennek fiai vagyunk, akkor abban is biztosak lehetünk, hogy Isten Lelke minket vezérel, és megóv minket a céltalan élettől. És ez a nagy különbség aközött, hogy valakit a saját lelke vagy Isten lelke vezérel. Mert képzeljük csak el, hogy milyen zűrzavaros, következetlen életvitelünk lenne, hogyha a saját lelkünk vezérlésének engedelmessé válnánk, mely hol eufórikus, hol letargikus, hol foggal körömmel ragaszkodik az emberi kapcsolatokhoz, hol szüksége van a magányra. Hogyha belegondolunk, észrevesszük, hogy mennyire szeszélyes a mi lelkünk. Ezért nem erre a lélekre, hanem a nagybetűs Lélek vezetésére kell hagyatkoznunk. Nem a belülről, hanem a felülről jövő vezetésre.

Ezen az istentiszteleten búcsút veszünk néhány testvérünktől, akik az elmúlt egy, vagy egynéhány évet itt töltötték Hollandiában, a gyülekezet közelében. S nemsokára indulnak vissza haza. Nagy valószínűséggel használni fognak valami olyasmit, mint a GPS. Régen egy kisebb képernyőt kellett felszerelni az autóra, manapság már a legtöbb autóba bele van építve, vagy éppen a telefonon használható. Bepötyögöd az úticélot, és pontosan jelzi neked egy térképen, hogy hol vagy, és merre kell menned. Így vezet minket a Szentlélek is. Fentről kapjuk a jelet, a fenti jel mutatja meg nekünk is pontosan, hogy hol vagyunk, merre van a cél, és hogy kell követnünk a Szentírás térképét és útjelzőtábláit.

Mit tesz még ez a GPS? Hogyha véletlenül letérsz az útvonalról, vagy elszalasztasz egy letérőt, újratervezi az egész utadat, és kiszámítja neked, hogy hogy kerülhetsz vissza legrövidebben a helyes útra. Így vezet minket a Szentlélek is. Hogyha vétkezünk, célt tévesztünk, és letérünk a nekünk kijelölt útról, vagy elszalasztunk egy lehetőséget Isten dicsőítésére és felebarátunk segítségére, számíthatunk Isten kegyelmére, mely mindig visszautat kínál. És hogyan működik ez a GPS? Fentről, műhold segítségével jeleket küld egy készülékbe, így aztán pontosan ki tudja számítani az autó helyét. De nem lehet kapcsolatot teremteni a műhoddal, hogyha a készüléket nem kapcsoljuk be. Ilyen a Szentlélek vezetése is. Fentről jön ugyan, de hogyha mi nem nyílunk meg annak befogadására, hogyha nem teremtünk kapcsolatot Istennel imádság által, akkor nem is tudjuk érzékelni Szentlelke vezetését.

Mi nem vagyunk hajléktalanok. Nekünk biztos hajlékunk van a mennyben. Ez pedig egy olyan hajlék, mely közös az időseknek, süket-némáknak, vakoknak, betegeknek, szörványban élőknek, teológusoknak, sőt, még a hajléktalanoknak is. És nem bolyongunk nem találva ezt a hajlékot, mert tudhatjuk, hogy Isten Lelke vezérel minket affelé, felülről, mint egy navigációs rendszer, az Igén keresztül, Jézus Krisztuson keresztül, aki ezt mondta magáról: én vagyok az Út, az igazság és az élet. Senki sem juthat az Atyához, senkit sem vezethet a Szentlélek az Atyához, hanem csak énáltalam. Ámen

Kegyelmes Istenünk, mindenható Édesatyánk! Így szólítunk meg imádságban, nem azért, mert mi magunk vesszük magunknak ehhez a bátorságot, hanem azért, mert a Te Szent Fiad adja meg ehhez a lehetőséget. Igédben azt ígéred, hogy akik a lelked által vezéreltek, azok

a te gyermekeid. És ez fordítva is igaz: mivel gyermekeid vagyunk bízhatunk abban, hogy Lelked vezetni fog minket egész életünkben.

Urunk, kérünk, bocsásd meg nekünk, hogy oly gyakran nem a Te, hanem a magunk akaratát akarjuk véghez vinni, nem a Te Lelkedre, hanem a sajátunkra hallgatunk. Bocsásd meg nekünk a gyakori céltévesztéseinket, vagy akár azt, hogy azok a dolgok, amik követelik, lekötik a figyelmünket, erőnket, időnket, olyan dolgok, amik az emberi sorrendünk szerint lényegesnek tűnnek, de Igéd szerint másod, vagy harmadlagos fontosságúak. Hisz a Te Szent Fiad megtanított: előbb, és mindenekelőtt a Te országodat keressük, és a Te igazságodat, és minden egyéb, az megadatik nekünk.

Kérünk, Istenünk, mutasd meg nekünk, jelentsd ki Igéd által, hogy mi életünknek igazi célja. Taníts minket, és vezess minket Lelked által, hogy akaratodat cselekedjük: családjában, szeretteink, barátaink körében, a gyülekezetben, azokkal szemben is, akik Krisztus örömhírét nem hallották, vagy még mindig céltalanul bolyonganak ebben a világban.

Kérünk, kísérd áldásoddal a Kis Kendi és az Ilosvai házaspár életét. Add, hogy amint itt is áldássá lehettek, ugyanúgy áldássá lehessenek azon a helyen, ahová lelked által vezeted őket.

Kérünk, légy azokkal, akik most nem lehetnek itt, vagy nem akarnak itt lenni bármi okból. Légy velünk, járásunkban, kelésünkben. Krisztusért kérünk. ÁMEN